

θρήκα να πλέη στο αίμα του, με το στυλέτο χωμένο στην καρδιά του!...

«Ορκίζομαι πώς είπα την αλήθεια...»

—Δεν υπάρχει λόγος να ορκίζεσθε, κυρία, της είπε ο αστυνομικός. Και γυρίζοντας στὸν κατώτερό του:

—Πορτελουάιν, ανακρίνετε την κυρία; τὸν ρώτησε.

—Δεν θά τολμοῦσα νὰ τὸ κάω, πρὶν ἀπὸ αὐτὴ, ἀπάντησε ὁ Πορτελουάιν.

Τότε ὁ αστυνομικός τῆς ἔκανε μερικές ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ διαφωτίσει μερικά σημεῖα πού τοῦμεναν σκοτεινά. «Ἐταί ἔμαθε πὼς ἡ καμαριέρα εἶχε βυθί τὴν ὥρα τῆς αὐτοκτονίας καὶ πὼς ἡ μαγείρισσα ἔλειπε ἐπίσης μὲ ἀδειά... Ὡστε δὲν ἔμενε ἄλλη μαρτυρία ἀπ' τῆς Λούσας Νομερού...»

—Μπορείτε νὰ ὀδηγήστε στίπτι σας τὸ συνάδελφό μου καὶ με-

να; τῆ ρώτησε ὁ αστυνομικός.

—Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ξαναδῶ τὸ πτώμα.

—Νὰ μᾶς ὀδηγήστε ἀπλῶς. Συγχρόνως θά εἰδοποιῶμε καὶ τὴν ἀνάκριση...

«Υστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔνα μεγάλο αὐτοκίνητο σταματοῦσε μπρὸς στὴν πόρτα τῆς Λούσας. Κατέβηκαν ἀπὸ αὐτὸ οἱ δύο αστυνομικοί, ὁ ἀνακριτῆς, ὁ γραμματέας του κ' ἡ Λούσα Νομερού...»

Ἡ ἥθοποιος κατ' οὐδὲνα λόγο δὲν ἤθελε νὰ μῆνι στὸ δωμάτιο ποῦ εἶνε ἡ αὐτοκτονία. Τῆς ἐπέτρεψαν λοιπὸν νὰ καθήσει σ' ἕνα πλαγινοῦ δωμάτιο.

Ὁ Πορτελουάιν ἔμεινε μαζὺ τῆς. Ἡ Λούσα τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα, ψιθυρίζοντας σάν μιά ζητιάνα πού ζητᾷ ἐλεημοσύνη:

—Σὰς παρακαλῶ, μὴν τοὺς ἀφήσετε ν' ἀνοίξουν. Δὲν μπορῶ νὰ ξαναδῶ τὰ αἵματα...

Ὁ ἀνακριτῆς αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχει ἀπόλυτη ἔξουσια, τῆς ἀπάντησε αὐτός. Ἡ ἀστυνομία εἶνε στὶς διαταγές του.

Ἄκουγαν τοὺς ἄλλους νὰ μιλοῦσε τὸν πλαγινοῦ δωμάτιο, μὰ δὲν καταλάβαιναν τί ἔλεγαν.

Ἄσφαινα κάποιοι πλησίασε τὸ τηλέφωνο κ' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ λόγια αὐτοῦ πού τηλεφωνοῦσε, ἀκούστηκαν δυνατὰ καὶ καθαρά.

Ζητοῦσαν ἕνα γιατρό... Γρήγορα!.. Ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα!..

—Πρόκειται νὰ σώσουμε-τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου! ἔλεγε ἡ φωνή...

Ἡ Λούσα Νομερού ἔγινε πελιδνὴ. Ὁ αστυνομικός θέλησε νὰ τὴν καθουάσει—ἦ νὰ τὴν δοκιμάσει.

—Κυρία, μοῦ φαίνεται πὼς ἔθχετε ἕναν ἀνέλπιστο μάρτυρα, τῆς εἶπε. Βλέπετε ὅτι ἀδικα φοβηθήκατε;

Ἡ προσπάθεια πού ἔκανε ἡ Λούσα γιὰ νὰ φωνή ἤρριε στὸν αστυνομικό πού τὴν παρακολουθοῦσε, χωρὶς νὰ φαίνεται, ἀδείανε τὴ νευρικότητά τῆς... Εἶχε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, χάσει τὰ νύχια τῆς στὰ μπόρτσας τῆς.

—Ἄν ζῆ, θέλω νὰ τὸν δῶ... εἶπε τέλος.

—Θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὁ γιατρός, ἦ ὁ ἀνακριτῆς, ἀπάντησε ὁ αστυνομικός.

Ἡ Λούσα δὲν φάνηκε νὰ τὸν ἔκουσε.

Τινάχτηκε ἀπότομα ἐπάνω κ' ἄρρισε νὰ φωνάζῃ μπρὸς στὴν πόρτα πού ὁ αστυνομικός κρατοῦσε κλειστή:

—Συλθιάλ, Ἄνδρέα! Συλθιάλ!...

—Κυρία μου, σιωπῆ! Μπορείτε νὰ θλάψετε τὸν πληγωμένο, πού ὀρισμένως θάγῃ ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία... τῆς οὐστήσε ὁ αστυνομικός.

Πέρασε ἕνα λεπτό...

Τέλος ὁ ἀνακριτῆς ὁ ἴδιος μισοῦσε τὴν πόρτα.

—Ἐλάτε, κυρία... Ὁ κύριος Συλθιάλ σὰς ζητᾷ. Μόλις μπορεῖ νὰ μῆλῃσε, εἶπε στὴ Λούσα.

Εἶχαν ἐσπλάσει τὸν πληγωμένο ὕπτιο. «Ἐνα μαξιλάρι ἀνασκόπενε λίγο τὸ κεφάλι του.

Ἡ ἀνασπῆ του, δύσκολη, σφουρηγῆ, ἔκανε φρίκη νὰ τὴν ἀκούῃ κανεὶς. Ἐνας κοκκινωπὸς ἄφρός, φαίνονταν στὸ στόμα του καὶ τὸ θλέμμα του ἦταν ἀνοιχὸ καὶ θαμπό...»

Ἡ Λούσα βιάδιζε πρὸς τὸ ντιβάνι σάν ὑπνοθάτις...

Ὁ Πορτελουάιν τὴν ὑποβάσταζε, γιὰτὶ φαίνονταν πὼς δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ προχωρήσῃ μόνη τῆς...

Συγχρόνως ὁ αστυνομικός εἶδε τὸ δτιον, τὸ ἠθασμένο θλέμμα τοῦ Συλθιάλ νὰ καρφώνεται ἀπένω τῆς καὶ τὸ δικό τῆς ν' ἀποφεύγῃ τὴ ματιὰ του, ψεύτικο, γεμάτο πανικό...

Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα μάτια, ἕνα βροῦμα παύθηκε, γρήγορο, φοβερό, γεμάτο κρυφὸ πόνο.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

σιωπηλά, μέσα στὰ τέσσερα αὐτὰ μάτια, διέκρινε κανεὶς τὴν ἰκεσία, τὴ μομφή, ἔνα πνιχτὸ παρακάτω, ἕνα θουθὸ παράπονο.

τὴν ἴδια, αὐτὴ στιγμή, ἠπῆκε μέσα ὁ γιατρός.

Ἐξήτασε τὸν πληγωμένο, κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του, διέταξε νὰ μὴν τὸν μετακινήσουν καθόλου, καὶ ὑστερα γύρισε στὴ Λούσα.

—Ἡ κυρία εἶνε ἡ...οὐζυγος; ρώτησε.

Τοῦ ἐξήγησαν τὴ συνέβαινε. Ἐφυγε τότε λέγοντας πὼς ὑπῆρχαν πολλές ἐπιβίες νὰ σωθῆ ὁ πληγωμένος.

Μὰ κανένας—οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Συλθιάλ—δὲν τὸν πίστεψε.

Ἡ Λούσα ξαναγύρισε πρὸς τὸ ντιβάνι. Τὰ μάτια τῆς μεγαλομένη ἀπ' τὸν τρόμο, καρφώθηκαν στὰ δικά του.

—Ἀγάπη μου! Ἀγάπη μου! ἔβδγγησε.

Ἐνας ἀπεραντὸς πόνος πλημμύρισε τὸ θλέμμα τοῦ Συλθιάλ, μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴ φράσι ποῦ ἔρε πὼς εἶνε ψεύτικη.

Ἐκανε ὑστερα ν' ἀνασηκωθῆ καὶ πρόφερε καθαρά, σάν νῆταν στὸ θέατρο:

—Ναί... Χτυπήθηκα μόνος μου!..

Τὸ ψέμμα του αὐτὸ τὸν τσάκισε ἐντέλως.

Ξανάπτεσε στὸ ντιβάνι, ἀγκομασχώντας καὶ ὁ κοκκινωπὸς ἄφρός τὸ ντιβάνι. Τὰ μάτια του εἶχε γίνεϊ τώρα ἕνα λεπτὸ ρυακὶ αἵματος...

Ἐκλείσε κατόπι τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴν συναντήσουν τὰ δικά τῆς.

Μ' ἀφάνταστες, ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, ἡ Λούσα, πλησασε τὰ χέρια τῆς στὸ πρόσωπό του... Τὸν γάιδεψε ἀπαλά...

—Πονᾷ; τὸν ρώτησε.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε...

Ἐτρεψε ὄλο τῆς τὸ σῶμα...

Τὰ μάτια τῆς ἦσαν βολά...

Ἐκείνος ψιθύρισε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ:

—Ὅχι τόσο...

Ἐλεγε ψέμματα ἀσφαλῶς.

Δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Γιατὶ πονοῦσε, πονοῦσε πολὺ, πονοῦσε φρικτὰ.

Αὐτὸ φαίνονταν καθαρά ἀπ' τὴν ἀγωνία πού ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό του.

—Θὰ γίνης καλά, τραύλιε ἡ Λούσα.

—Καλά;

—Μὰ ναί...ναί, φίλε μου.

Ἐκείνος προσπάθησε νὰ γελάσῃ.

Δὲν μπόρεσε διως.

Τὸ γέλιο τὸν ἐπνιξε. Ἐγινε ρόγχος ἐπὶ θανάτιος...

«Α, τὶ τρομερό!...

Αὐτὴ ἡ γυναικία ἔλεγε διαρκῶς ψέμματα. Ψέμματα κ' ἐπάνω ἀκόμα ἀπ' τὸ ψυχογρήχημά του...»

Ἡ Λούσα ἐξανόπλισε τὰ χέρια τῆς στὸ πρόσωπό του.

Τὸν γάιδεψε πάλι...

Ὁ ἔτοιμοθάνατος συνταράχτηκε.

Δυὸ γοντρά δάκρυα κυλίσανε τότε ἀργὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ ἔτοιμοθανάτου.

Κυλίσανε καὶ πέσανε ἀπάνω στὰ ἔνοχα, λατρευτὰ χερράκια πού τὸν εἶχανε σκοτώσει!...

CHARLES-HENRY JIRSCHE

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΑΝΗ ΚΑΙ ΡΟΤΣΙΛΑ

Μιά μέρα, ἡ Γεωργία Σάνη ἔλαθε

μέρος σὲ μιά φιλοθρωτική ἀγορά. Ὁ θαρώνος Ἰάκωβος ντὲ

Ρότσιλδ ἔφθασε ἀργά, τὴν ὥρα πού τὸ διαμέρισμά τῆς ἔσκου-

στήσε συγγραφῆς δὲν εἶχε πειὰ τίποτε γιὰ πούλημα κ' ἀνα-

γκάστηκε νὰ τῆς ζητήσῃ ἕνα αὐτόγραφο. Κάτι ἔπρεπε νὰ πάρῃ

κ' αὐτὴς.

—Πολὺ εὐγάριστος, τοῦ

εἶπε ἡ Σάνη.

Ἦρ' ἕνα ἀπλοῦστατο

γαστράκι κ' ἔγραψε:

«Ἐλάθομεν Ροτσιλδ τοῦ

θαρώνου ντὲ Ρότσιλδ τὸ

ποσὸν τῶν δέκα νιλιάδων

φράγκων, ὑπένοσθε καὶ

τῶδωσε στὸν Ρότσιλδ:

—Ὅριστε τὸ αὐτόγρα-

φό σας ἀγαπητὲ θαρώνη.

Ὁ δισεκατομμυριοῦχο-

ἔκανε μιά βαθεῖα ὑπόκλι-

σι κ' ἔγραψε κ' αὐτὸς

κάτι σ' ἕνα ἄλλο χαρτά-

κι: «Ἐνα τοῖκ 10.000

φράγκων.

